

АДМІНІСТРАТИВНО-ДЕЛІКТНІ ПРОВАДЖЕННЯ ЯК СФЕРА ОБ'ЄКТИВІЗАЦІЇ УЧАСТІ ПЕРЕКЛАДАЧА

ADMINISTRATIVE AND DELICTUAL PRODUCTION AS A SPHERE OF OBJECTIFICATION THE ASSISTANCE OF AN INTERPRETER

Бережна І.А.,

*здобувач кафедри адміністративного та господарського права
юридичного факультету
Запорізького національного університету*

У статті на основі аналізу галузевих наукових джерел, навчальної літератури, чинного законодавства, розкрито зміст, сутність та сформульовано визначення адміністративно-деліктного провадження як сфери об'єктивізації участі перекладача. Розглянуто співвідношення поняття адміністративно-деліктні провадження із схожими правовими поняттями: адміністративний процес, адміністративно-деліктний процес, провадження у справах про адміністративні правопорушення, адміністративна процедура.

Ключові слова: перекладач, адміністративно-деліктне провадження, адміністративно-деліктний процес, адміністративний процес, провадження у справах про адміністративні правопорушення, адміністративна процедура.

В статье на основе анализа отраслевых научных источников, учебной литературы, действующего законодательства, раскрыто содержание, сущность и сформулировано определение административно-деликтного производства как сферы объективизации участия переводчика. Рассмотрено соотношение понятия административно-деликтных производств со схожими правовыми понятиями: административный процесс, административно-деликтный процесс, производство по делам об административных правонарушениях, административная процедура.

Ключевые слова: переводчик, административно-деликтное производство, административно-деликтный процесс, административный процесс, производство по делам об административных правонарушениях, административная процедура.

The article is based on an analysis of branch research sources, textbooks, legislation, disclosed the content, nature and the definition of administrative tort proceedings as a sphere of objectification participation interpreter. Consider the concept of administrative tort proceedings with similar legal concepts: administrative process, administrative tort process proceedings on administrative violations, administrative procedure.

Key words: translator, administrative and tort proceedings, administrative tort process, administrative process, proceedings on administrative violations, administrative procedure.

Задля з'ясування адміністративно-процесуального статусу перекладача як специфічного суб'єкта адміністративно-деліктних проваджень, визначення особливостей його участі у відповідному провадженні, перш за все, варто з'ясувати, що ж взагалі представляє собою таке провадження, адже наразі у наукових джерелах висловлюється думка про необхідність реформування адміністративно-деліктного законодавства, у зв'язку з чим увагу привертають різні аспекти, які воно регулює, в тому числі і питання, які стосуються суб'єктів, зокрема перекладача.

В якості мети роботи слід визначити аналіз наявних галузевих наукових джерел, навчальної літератури з адміністративного права та процесу, положень чинного законодавства задля розкриття змісту, сутності, ознак адміністративно-деліктного провадження, а також сформулювати його визначення саме як сфери об'єктивізації участі перекладача. Окрім того, вбачається доцільним визначення співвідношення поняття адміністративно-деліктні провадження із схожими правовими явищами: адміністративний процес, адміністративно-деліктний процес, провадження у справах про адміністративні правопорушення, адміністративна процедура.

Питання, пов'язані із адміністративно-деліктними провадженнями, а також дотичними поняттями (адміністративний процес, адміністративно-делік-

тний процес, провадження у справах про адміністративні правопорушення, адміністративна процедура) неодноразово досліджували у своїх працях вчені-адміністративісти: В.Б. Авер'янов, В.М. Бевзенко, О.М. Бандурка, Д.М. Бахрах, Ю.П. Битяк, І.П. Голосніченко, Є.В. Додін, Е.Ф. Демський, С.В. Ківалов, В.К. Колпаков, Т.О. Коломоєць, А.Т. Комзюк, О.В. Кузьменко, О.І. Миколенко, С.Г. Стеценко, М.М. Тищенко та інші.

Почати, перш за все, варто із назви. «Адміністративно-деліктне провадження» – назва цього провадження фактично складається із двох частин, а саме: «адміністративно-деліктне» та «провадження». Перша складова назви фактично робить вказівку на сутність такого провадження, його зв'язок із адміністративними деліктами (адміністративними правопорушеннями, адміністративними проступками). У фаховій літературі досить часто можна зустріти використання для позначення цього виду провадження словосполучення «провадження у справах про адміністративні правопорушення» (наприклад, роботи Л.В. Ковалю, О.М. Якуби О.І. Миколенка, В.В. Мартиновського, М.М. Тищенко, О.В. Кузьменко та інші). Беручи це до уваги, можна зазначити, що адміністративно-деліктне провадження безпосередньо є провадженням, пов'язаним із справами про адміністративні правопорушення, на відміну від інших

видів адміністративних проваджень. Стосовно його дефініційної визначеності варто акцентувати увагу на тому, що, на жаль, нормативного визначення цього виду адміністративного провадження, норми-дефініції немає, на це неодноразово зверталася увага у вітчизняній адміністративно-правовій науці, що певним чином вплинуло і на галузеві правові доктринальні дослідження, зумовили появу розмаїття таких доктринальних визначень із урахуванням специфіки підходу того чи іншого автора до їх формулювань. Так, наприклад, О.І. Миколенко пропонує розглядати провадження у справах про адміністративні правопорушення як «один із видів адміністративних юрисдикційних проваджень, що представляє собою низку послідовних дій уповноважених органів та осіб щодо виявлення адміністративних проступків і притягнення порушників до адміністративної відповідальності в ході адміністративного розслідування, розгляду та прийняття постанови (рішення), перегляду і виконання постанови (рішення) про накладення адміністративного стягнення» [1, с. 110]. Фактично вчений-адміністративіст не лише робить акцент на безпосередній зв'язок провадження із адміністративними проступками, але й на його стадії. В.В. Богущкий та В.В. Мартиновський пропонують розглядати цей вид провадження як «регламентовану адміністративно-процесуальними нормами діяльність державних органів, спрямовану на вирішення справ, пов'язаних із вчиненням адміністративних правопорушень та притягненням винних до адміністративної відповідальності» [2, с. 7]. Л.В. Коваль формулює власний варіант визначення провадження у справах про адміністративні правопорушення як «процедурні відносини, що формуються в зв'язку з притягненням до адміністративної відповідальності, й розподіляються на ряд окремих процесуальних дій та відносин, пов'язаних єдністю відповідних матеріально-правових відносин» [3, с. 93]. О.В. Кузьменко наводить визначення провадження у справах про адміністративні правопорушення як «нормативно врегульованої діяльності уповноважених суб'єктів із застосування адміністративної відповідальності за скоєний адміністративний проступок, а також із попередження адміністративних правопорушень» [4, с. 139]. Авторський колектив підручника «Адміністративне право» за загальною редакцією Ю.П. Битяка, В.М. Гарашука, В.В. Зуй пропонує визначати це провадження як «низку послідовних дій уповноважених органів (посадових осіб), а у деяких випадках інших суб'єктів, які згідно з нормами адміністративного законодавства здійснюють заходи, спрямовані на притягнення правопорушників до відповідальності і забезпечення виконання винесеної постанови» [5, с. 236]. На думку Т.О. Коломоєць, провадження у справах про адміністративні правопорушення – це комплекс взаємопов'язаних та взаємообумовлених процесуальних дій, спрямованих на своєчасне і об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, вирішення її в точній відповідності із законодавством, забезпечення виконання винесеної постанови, а також виявлення причин та умов, що сприяють вчиненню

адміністративних правопорушень, запобігання правопорушенням, виховання громадян в дусі додержання законів, зміцнення законності, які здійснюються спеціально уповноваженим органом або посадовою особою державних органів з метою охорони прав та законних інтересів громадян, охорони власності, виконання завдань з охорони громадського порядку і громадської безпеки [6, с. 233]. Авторський колектив навчального посібника «Адміністративне право України» за редакцією В.В. Галунька, вважає, що провадження у справах про адміністративні правопорушення є особливим видом діяльності публічної адміністрації щодо виконання процесуальних дій з розгляду справи про адміністративні правопорушення та винесення по ній постанови, спрямованої на притягнення до адміністративної відповідальності винних осіб [7, с. 211]. На переконання М.М. Тищенка та О.М. Бандурки, будучи складовою частиною адміністративного процесу, провадження у справах про адміністративні правопорушення відмежовується від інших видів проваджень по ряду критеріїв. До них належать: особливості органів, які здійснюють провадження, специфіка актів, якими оформляється процесуальна діяльність, процедури їх оформлення, його швидкість і економічність [8, с. 147]. Е.Ф. Демський констатує, що провадження у справах про адміністративні правопорушення – це врегульовані нормами права суспільні відносини у формі певної юридичної послідовно вчинених процесуальних дій учасниками процесу щодо розгляду і вирішення адміністративних справ та виконання постанов про накладення адміністративних стягнень в адміністративно-деліктній сфері [9, с. 417]. С.В. Ківалов вважає, що провадження у справах про адміністративні проступки являє собою нормативно врегульований комплекс взаємопов'язаних і взаємообумовлених процесуальних дій уповноважених суб'єктів щодо застосування адміністративної відповідальності за скоєний або передбачуваний адміністративний проступок [10, с. 266-267].

Аналіз наявної літератури свідчить про значну кількість різноманітних авторських визначень відповідного провадження, запропонованих у різні періоди з урахуванням особливостей підходу того чи іншого вченого-адміністративіста до відповідного провадження. Однак у будь-якому випадку безспірним є зв'язок провадження із адміністративними правопорушеннями, які також можна іменувати адміністративними проступками або адміністративними деліктами, а відповідне провадження у справах про такі делікти цілком можна вважати адміністративно-деліктним.

Стосовно другої складової назви адміністративно-деліктного провадження, а саме «провадження», варто зазначити наступне. У більшості своїй вчені-адміністративісти використовують саме це слово для визначення відповідного правового явища. В той же час можна зустріти й використання іншого слова, а саме «процес», а відповідно і словосполучення «адміністративно-деліктний процес». Так, наприклад В.О. Круглов, Л.Л. Попов безпосередньо зазначають,

що предметом їх дослідження є «адміністративно-деліктний процес», при цьому одразу ж уточнюють, що під таким вони розуміють «провадження у справах про адміністративні правопорушення» [11, с. 7]. В.К. Колпаков, В.В. Гордєєв у навчальному посібнику «Адміністративно-деліктний процес», незважаючи на назву, все ж таки по тексту зосереджують свою увагу на провадженні у справах про адміністративні правопорушення, а, наводячи визначення останнього, у дужках в якості синоніма зазначають його іншу назву «адміністративно-деліктні провадження» [12, с. 147], що певним чином створює підґрунтя для формулювання висновку про те, що вчені фактично «процес» і «провадження» використовують як синонімічні поняття.

В.К. Колпаков обґрунтовує, що термін «адміністративно-деліктний процес» введений для позначення узагальненої категорії, яка об'єднує в системі утворення окремі провадження у справах про адміністративні проступки (адміністративно-деліктні провадження), а термін «провадження у справах про адміністративні проступки» і «адміністративно-деліктне провадження» введені для позначення конкретної процесуальної діяльності по конкретній справі, порушеній за вчиненням адміністративного проступку [13, с. 385]. М.В. Завальний вважає, що адміністративно-деліктний процес – це підгалузь адміністративно-деліктного права, яка регулює процесуальний порядок реалізації адміністративної відповідальності за порушення норм права [14, с. 145]. Г.Б. Супрун наголошує на тому, що термін «адміністративно-деліктний процес» використовується як узагальнена категорія, що об'єднує у системі утворення окремі провадження у справах про адміністративні проступки. Провадження у справах про адміністративні правопорушення вчений вважає тотожним поняттю «адміністративно-деліктне провадження», що означає процесуальну діяльність на підставі визначених законодавцем правил щодо встановлення об'єктивної істини з прийняттям законного рішення [15, с. 13] й формулює висновок про те, що поняття «адміністративно-деліктне провадження» можна вважати синонімічним поняттю «провадження у справах про адміністративні правопорушення», адже вони по своїй юридичній природі однакові (тобто регулюють питання притягнення особи до адміністративної відповідальності), вони регламентують і процесуальний порядок (порушення справи, розгляд, винесення постанови, її виконання) і порядок вирішення різноманітних процесуальних питань. Не заперечуючи проти можливості використання будь-якого терміну для узагальненого позначення певної сукупності однорідних, одиницьових проваджень, все ж таки, використовувати термін «процес» у межах «адміністративного процесу» для позначення складової останнього, навряд чи, доцільно. Складність ситуації, яка має місце у сучасній галузевій правовій доктрині, пояснюється багато у чому тим, як слушно зазначає В.К. Колпаков, що «на сучасному етапі ... і в законодавстві, і в правозастосовчій практиці, і в літературних джерелах

термін «провадження у справах про адміністративні правопорушення» використовується як для позначення узагальненого поняття, так і для позначення процесуальної діяльності по конкретній справі» [13, с. 385]. Звідси і проблеми у використанні синонімів.

В той же час варто було б зробити певне уточнення щодо того, що «процес» і «провадження» – поняття, хоча і дуже близькі, в той же час не є тотожними. У цьому аспекті варто погодитись із В.В. Богуцьким і В.В. Мартиновським, що «процес – це регламентована процесуальними нормами діяльність державних і громадських органів, спрямована на вирішення конкретних адміністративних завдань за допомогою наданих ім. владних повноважень» [2, с. 7], а «провадження – це вид процесуальної діяльності, врегульований законом порядок вирішення певної групи справ» [2, с. 7]. Вчені зазначають, що процес має складну структуру і складається із ряду проваджень. Їх підтримує і О.В. Кузьменко, зазначає, що «процес – це збірне наукове поняття» [4, с. 6], а «провадження – це головний елемент процесу, який становить системне утворення, комплекс взаємопов'язаних і взаємообумовлених процесуальних дій» [4, с. 37].

Отже, узагальнюючи все вищезазначене, базуючись на аналізі положень інших наукових, навчальних галузевих джерел, все ж таки варто зазначити, що для позначення відповідного порядку вирішення справ про адміністративні правопорушення, діяльності щодо такого вирішення доцільно у назві використовувати саме слово «провадження», а не «процес».

Ситуація дещо ускладнюється, багато у чому завдяки дискусійності доктринальних підходів щодо визначення адміністративного процесу, яка існує вже протягом тривалого часу й зберігається й на сьогоднішній день, що певним чином впливає і на адміністративно-деліктне провадження, яке можна розглядати як складову адміністративного процесу (домінуюча доктринальна позиція), або ж як складову адміністративно-процедурної діяльності, або ж взагалі по-іншому, підтвердження чого можна зустріти фактично у вітчизняній адміністративно-правовій доктрині. Почати слід із того, що і до цього часу немає єдності поглядів вчених-адміністративістів щодо розуміння адміністративного процесу протягом тривалого часу (ще з часів Радянського Союзу), виокремлювалось два базових доктринальних підходи до його розуміння. «Вузьке» розуміння адміністративного процесу (представниками якого є Н.Г. Салищева, А.П. Ключніченко, А.Ф. Клейман та ін.) полягає у визначенні розгляду справ про адміністративні правопорушення та застосування заходів адміністративного примусу. Так, наприклад, Н.Г. Салищева пов'язує його лише з юрисдикційною діяльністю, тобто вирішенням спорів між сторонами адміністративних правовідносин, а також застосування заходів примусу [16, с. 12-16]. Такої ж точки зору дотримуються А.Ф. Клейман, який вважає, що адміністративний процес існує тільки в судових органах під час розгляду адміністративних справ [17, с. 12-14], О.А. Дьомін [18, с. 11], М.І. Піскотін [19,

с. 127-134] та ін. С.В. Ківалов наголошує на тому, що у вузькому розумінні адміністративний процес сприймається як порядок суто юрисдикційної діяльності, яка має так би мовити, «негативний характер» [20, с. 356]. О.В. Кузьменко ґрунтовно досліджуючи основні концепції адміністративного процесу в радянський період, також зупиняється на юрисдикційній концепції («вузькій») адміністративного процесу із посиланням на праці Н.Г. Салищевої, О.А. Дьоміна, С.І. Котюргі та інших вчених-адміністративістів, й зазначає, що основний зміст її полягає у розумінні адміністративного процесу як «регламентованої законом діяльності з вирішення спорів між сторонами адміністративних правовідносин, що не перебувають між собою у відносинах службового підпорядкування, а також діяльність із застосування заходів адміністративного примусу» [4, с. 32]. Отже, слід зазначити, що, хоча у більшості своїй прийнято вважати, що у вузькому розумінні адміністративний процес – це аналог адміністративного провадження, погодитись із цим, навряд чи доцільно, оскільки детальний аналіз навіть вищенаведених визначень дозволяє вести розмову про те, що у вузькому розумінні адміністративний процес асоціюється не лише із адміністративно-деліктним провадженням, а і з іншими провадженнями щодо застосування заходів адміністративного примусу (а це не лише адміністративні стягнення), а також й із іншою діяльністю щодо розгляду спорів між сторонами адміністративних правовідносин, що не перебувають у відносинах підпорядкування, а спори можуть виникати не лише з приводу вчинення адміністративних деліктів, а, наприклад, й у зв'язку із поданням скарги й розглядом її в порядку адміністративного оскарження. Отже, ототожнювати адміністративно-деліктне провадження із адміністративним процесом у вузькому розумінні не варто. Поряд із «юрисдикційним», «вузьким» розумінням адміністративного процесу, тривалий час існував й зберігається до цього часу так званий «широкий» підхід до розуміння адміністративного процесу.

«Широка» концепція адміністративного процесу отримала більш широке визнання у вітчизняній правовій теорії (наприклад, роботи О.М. Бандурки [8], І.П. Голосніченка [21], О.В. Кузьменко [22, с. 116], В.Г. Перепелюка [23], А.О. Селіванова [24], М.Ф. Стахурського [25, с. 49-51], М.М. Тищенка [26], В.Д. Сорокіна [27, с. 45 ; 28, с. 41-46 ; 29, с. 44] та ін.). «Широке» розуміння адміністративного процесу полягає в тому, що він розглядається як порядок реалізації адміністративно-правових норм під час вирішення конкретних управлінських справ [30, с. 268]. Широкого тлумачення адміністративного процесу дотримуються Д.М. Бахрах [31, с. 153-156], Ю.П. Битяк [32, с. 189], Ю.О. Тихомиров [33]. За їх твердженням, адміністративний процес охоплює всі індивідуальні справи, які розглядаються органами публічного управління. На думку С.В. Ківалова, «широкий» підхід пов'язаний із розумінням адміністративного процесу як порядку діяльності органів публічного управління щодо прийняття норматив-

них актів та застосування правових норм у сфері публічного управління, а також порядку діяльності адміністративних судів. Таким чином, за названого підходу адміністративний процес опосередковує не тільки юрисдикційну – «негативну» діяльність, а й «позитивну» – повсякденну діяльність органів публічного управління, щодо вирішення різноманітних питань у правовій формі, а також здійснення правосуддя адміністративними судами [34, с. 357].

В сучасній адміністративно-правовій науці з'явився й так званий «судочинський» («судочинний») підхід до розуміння адміністративного процесу, згідно з яким останній асоціюється виключно із адміністративним судочинством. Тим більше, що до підстав для такого виокремлення додана нормативна дефініція, закріплена у КАС України, відповідно до якого адміністративний процес безпосередньо розглядається саме як порядок розгляду адміністративних спорів в порядку адміністративного судочинства в адміністративних судах. Відповідну позицію по аналогії із кримінальним, цивільним процесами підтримують Р.С. Мельник, В.М. Бевзенко, А.Т. Комзюк та ряд інших вчених-адміністративістів. На думку А.Т. Комзюка, адміністративний процес становить урегульовані нормами адміністративного процесуального права правовідносини, що виникають між адміністративним судом, сторонами та іншими учасниками адміністративної справи, з приводу розгляду та вирішення цим судом публічно правових спорів, учасниками яких є суб'єкти державно-владних повноважень, фізичні та юридичні особи [35, с. 53]. Таким чином, специфіку адміністративного процесу відображає його структура, що складається із сукупності взаємозв'язаних адміністративних проваджень, які мають як юрисдикційний, так і неюрисдикційний характер [36, с. 492]. Т.О. Коломоець зазначає, що виокремлюється й «судочинський» підхід до визначення адміністративного процесу, який походить від розуміння адміністративного процесу виключно як форми правосуддя ... судовий розгляд публічно-правових спорів, віднесених до компетенції адміністративних судів [37, с. 212]. Т. Манн, Р.С. Мельник, В.М. Бевзенко, А.Т. Комзюк чітко зазначають, що «адміністративний процес – це правовідносини, що утворюються під час здійснення адміністративного судочинства», «суто прикладна категорія, яка поєднує процесуальну діяльність суду (адміністративне судочинство), процесуальну діяльність фізичної особи, публічної адміністрації», «національна адміністративна юстиція в дії», «сукупність взаємоузгоджених процесуальних дій суду, уповноваженого на здійснення адміністративного судочинства, фізичної особи й публічної адміністрації, сукупність процесуальних дій цих суб'єктів» [38, с. 95].

Беручи до уваги зазначений підхід до розуміння адміністративного процесу у жодному разі немає підстав ототожнювати адміністративний процес із адміністративно-деліктним провадженням й використовувати у назві останнього слово «процес».

В сучасній адміністративно-правовій науці пропонується й інший підхід (більш розширений) до розу-

міння адміністративного процесу. Так, автори монографії «Демократичні засади державного управління та адміністративне право» розглядають адміністративний процес як «родове поняття, наукову абстракцію наповнення якої забезпечують конкретні деліктні провадження», серед яких вони в якості одного (однак не єдиного) провадження виділяють провадження із застосуванням заходів адміністративного примусу, в тому числі й адміністративних стягнень [39, с. 61-62].

В.П. Тимошук узагальнюючи наявні сучасні теорії щодо розуміння адміністративного процесу, розглядає його в якості збірного поняття і виділяє наступні концепції: 1) деліктну (адміністративно-деліктну), що охоплює відносини щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення та застосування заходів адміністративного примусу; 2) юрисдикційну, яка зосереджує відносини щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення та адміністративне судочинство; 3) судочинну (стосується лише адміністративного судочинства); 4) адміністративно-юстиційну (містить відносини щодо розгляду скарг в адміністративному порядку та адміністративне судочинство); 5) управлінську (вся діяльність органів публічної адміністрації); 6) позитивно-управлінську (охоплює діяльність органів публічної адміністрації, за винятком відносин щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення); 7) широку (всі відносини щодо застосування адміністративно-правових норм будь-якими суб'єктами, а також застосування в низці випадків матеріальних норм інших галузей права) [40, с. 34]. Що ще раз підкреслює відсутність підстав для ототожнення адміністративного процесу й адміністративно-деліктного провадження, можливість і доцільність використання у назві останнього слова «провадження».

Варто зупинитися й на співвідношенні понять «провадження» та «процедура», оскільки непоодинокими є висловлювання щодо доцільності розгляду адміністративно-деліктного провадження в якості адміністративно-деліктної процедури. Беручи до уваги певну близькість вищезазначених понять можна підтримати позицію авторського колективу на чолі із Р.О. Куйбідою, В.І. Шишкіним, стосовно потреби відходу від раніше домінуючого розуміння «процедури» і «провадження» як загального й особливого, виділення у структурі адміністративної процедури окремих видів адміністративних проваджень, акцент зробити на співвідношенні цих понять як «статики» і «динаміки», де процедура – це «встановлений порядок розгляду та вирішення справи (модель провадження)», а провадження – це «власне розгляд та вирішення конкретної справи» [41, с. 174-175]. Такої ж позиції дотримуються Т.О. Коломоець та Ю.Х. Куразов [42, с. 101].

Адміністративно-деліктне провадження – це вид адміністративного провадження, яке відрізняється від решти адміністративних проваджень певною специфікою. Цілком можливо підтримати у цьому аспекті О.І. Миколенка й серед таких особливостей виділити: по-перше, це вид юрисдикційного провадження, тобто «провадження, пов'язаного із застосуванням до осіб передбачених адміністративно-деліктним законодавством заходів примусу» [1, с. 109]. По-друге, провадження представляє собою юрисдикційну діяльність уповноважених суб'єктів [1, с. 110]. Варто додати, що для цього виду адміністративного провадження характерною є наявність значної кількості уповноважених суб'єктів порушення, розгляду, виконання підсумкового документу по справі. По-третє, адміністративно-деліктне провадження є стадійною діяльністю, що передбачає поряд із загальними (для всього провадження) й спеціальні (стадійні) завдання і цілі [1, с. 110]. При цьому, специфікою адміністративно-деліктного провадження є його можливість існування у «спрощеній» і «звичайній» формі, із проходженням всіх нормативно визначених стадій (незважаючи на наявність різних доктринальних положень щодо кількості і назви стадії відповідного провадження, у КпАП України в наявності офіційно визначені чотири стадії такого провадження із відповідною назвою), або ж без проходження всіх стадій (прискорений варіант, «скорочене провадження» за наявності чітко визначених умов).

Ці ознаки адміністративно-деліктного провадження сприйняті науковою спільнотою (наприклад, робота Ю.Х. Куразова [42, с. 103] та ін.), однак вважати їх перелік остаточним, навряд чи доцільно. Це може бути базовий основний перелік спеціальних ознак поряд з якими цілком можливо віднести й інші, які також визначають специфіку адміністративно-деліктного провадження, при цьому кількість таких ознак буде залежати від авторського підходу до дослідження його феномену.

Узагальнюючи все вищезазначене, можна запропонувати авторський варіант визначення адміністративно-деліктного провадження як сфери об'єктивізації участі перекладача як нормативно врегульовану послідовність дій уповноважених судових та адміністративних органів (осіб), спрямовану на виявлення адміністративних деліктів (проступків), вчинених фізичними або юридичними особами, об'єктивне, оперативне, економне з'ясування всіх обставин вчинення таких діянь, звернення адекватного виду адміністративного стягнення, забезпечення його виконання, вирішення всіх питань притягнення винних осіб до адміністративної відповідальності, а також попередження вчинення можливих адміністративних проступків на майбутнє.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Миколенко О.І. Адміністративний процес і адміністративна відповідальність в Україні : навчальний посібник / Олександр Іванович Миколенко. – Харків : ТОВ «Одісей», 2010. – 368 с.
2. Богуцький В.В. Провадження у справах про адміністративні правопорушення / В.В. Богуцький, В.В. Мартиновський. – Харків : Видавець ФО-П Вапнярчук Н.М., 2009. – 168 с.
3. Коваль Л.В. Відповідальність за адміністративні правопорушення : монографія / Л.В. Коваль. – Київ : Вища школа, 1975. – 159 с.

4. Кузьменко О.В. Курс адміністративного процесу : навчальний посібник / Оксана Володимирівна Кузьменко. – Київ : Юрінком Інтер, 2012. – 208 с.
5. Адміністративне право : підручник / [Ю.П. Битяк, В.М. Гаращук, В.В. Богуцький, В.В. Зуй та ін.] ; за заг. ред. Ю.П. Битяка, В.М. Гаращука, В.В. Зуй ; [2-е вид.]. – Харків : Право, 2013. – 656 с.
6. Коломоєць Т.О. Адміністративне право України : підручник / Коломоєць Т.О., Лютіков П.С., Меліхова О.Ю. ; за ред. Т.О. Коломоєць ; [2-е вид.]. – Київ : Істина, 2012. – 528 с.
7. Адміністративне право України : навчальний посібник у 2 т. / [Галуцько В.В., Олефір В. І., Пихтін М.П. та ін.] ; за ред. В.В. Галуцько. – Херсон : ПАТ Херсонська міська друкарня, 2011. – 320 с. – (Т. 1 : Загальне адміністративне право).
8. Бандурка А.М. Административный процесс : учебник / А.М. Бандурка, Н.М. Тищенко. – Харьков : издательство НУВД, 2001. – 352 с.
9. Демський Е.Ф. Адміністративне процесуальне право України : навчальний посібник / Едуард Францевич Демський. – Київ : Юрінком Інтер, 2008. – 496 с.
10. Административное право Украины : учебник / [Аверьянов В.Б., Додин Е.В., Пахомов И.Н. и др.] ; под ред. С.В. Кивалова. – Харьков : Одиссей, 2004. – 880 с.
11. Круглов В.А. Административно-деликтный процесс : учебное пособие / В.А. Круглов, Л.Л. Попов. – Москва : издательство деловой и учебной литературы, 2005. – 336 с.
12. Колпаков В.К. Адміністративно-деліктний процес : навчальний посібник / В.К. Колпаков, В.В. Гордєєв. – Харків : Харків юридичний, 2012. – 227 с.
13. Колпаков В.К. Адміністративно-деліктний правовий феномен : монографія / Валерій Костянтинович Колпаков. – Київ : Юрінком Інтер, 2004. – 528 с.
14. Завальний М.В. Місце адміністративно-деліктного провадження в адміністративному процесі / М.В. Завальний // Форум права. – 2008. – № 1. – С. 140–146.
15. Супрун Г.Б. Суд (суддя) як суб'єкт провадження у справах про адміністративні правопорушення в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Г.Б. Супрун. – Київ, 2011. – 20 с.
16. Салищева Н.Г. Административный процесс в СССР / Надежда Георгиевна Салищева. – Москва : Юридическая литература, 1964. – 157 с.
17. Клейман А.Ф. Вопросы гражданского процесса в связи с судебной практикой / А.Ф. Клейман // Социалистическая законность. – 1946. – № 9. – С. 11–14.
18. Демин А.А. Понятие административного процесса и кодификация административного законодательства / А.А. Демин // Государство и право. – 2000. – № 11. – С. 10–11.
19. Пискотин М.И. Социализм и государственное управление / Михаил Иванович Пискотин. – Москва : Наука, 1981. – 254 с.
20. Кивалов С.В. До питання про співвідношення категорій «адміністративна юстиція», «адміністративний процес» та «адміністративне судочинство» / С.В. Кивалов // Право України. – 2013. – № 5. – С. 354–361.
21. Голосніченко І.П. Адміністративний процес : навчальний посібник / І.П. Голосніченко, М.Ф. Стахурський. – Київ : ГАН, 2003. – 256 с.
22. Кузьменко О.В. Актуальні проблеми адміністративного процесу / О.В. Кузьменко // Підприємництво, господарство і право : науково-практичний господарсько-правовий журнал. – 2003. – № 5. – С. 62–65.
23. Перепелюк В.Г. Адміністративний процес : монографія / Володимир Григорович Перепелюк. – Чернівці : Рута, 2001. – 316 с.
24. Селіванов А.О. Адміністративний процес в Україні : реальність і перспективи розвитку правових доктрин / Анатолій Олександрович Селіванов. – Київ : Ін Юре, 2000. – 68 с.
25. Стахурський М.Ф. Адміністративно-процесуальне законодавство потребує оновлення / М.Ф. Стахурський // Право України. – 2001. – № 10. – С. 49–51.
26. Тищенко Н.М. Административно-процессуальный статус гражданина Украины : Проблемы теории и пути совершенствования / Николай Маркович Тищенко. – Харьков : Право, 1998. – 266 с.
27. Сорокин В.Д. Проблемы административного процесса / Валентин Дмитриевич Сорокин. – Москва : Юридична литература, 1968. – 144 с.
28. Сорокин В.Д. Административно-процессуальные отношения / Валентин Дмитриевич Сорокин. – Ленинград : Лениздат, 1968. – 74 с.
29. Сорокин В.Д. Советское административно-процессуальное право / Валентин Дмитриевич Сорокин. – Москва : Юридическая литература, 1972. – 240 с.
30. Колпаков В.К. Адміністративне право України : підручник / В.К. Колпаков, О. В. Кузьменко. – Київ : Юрінком Інтер, 2003. – 544 с.
31. Бахрах Д.Н. Административное право России : учебник – Москва : НОРМА, 2000. – 368 с.
32. Битяк Ю.П. Административное право Украины. Общая часть : учебное пособие / Ю.П. Битяк, В.В. Зуй. – Харьков : Одиссей, 1999. – 224 с.
33. Тихомиров Ю.А. О концепции развития административного права и процесса / Ю.А. Тихомиров // Государство и право. – 1998. – №1. – С. 5–14.
34. Кивалов С.В. До питання про співвідношення категорій «адміністративна юстиція», «адміністративний процес» та «адміністративне судочинство» / С.В. Кивалов // Право України. – 2013. – № 5. – С. 354–361.
35. Комзюк А.Т. Адміністративний процес України : навчальний посібник / А.Т. Комзюк, В.М. Бєвзенко, Р.С. Мельник. – Київ : Прецедент, 2007. – 531 с.
36. Адміністративне право України. Академічний курс : у 2 т. / гол. ред. кол. В.Б. Авер'янов]. – Київ : Юридична думка, 2004–. – Т. 1: Загальна частина. – 2004. – 592 с.
37. Коломоєць Т.О. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник / Тетяна Олександрівна Коломоєць. – Київ : Юрінком Інтер, 2011. – 576 с.
38. Адміністративний процес : загальна частина (Федеративна Республіка Німеччини, Україна) : науково-практичний посібник / Манн Томас, Мельник Роман, Бєвзенко Володимир, Комзюк Анатолій ; пер. та адапт. з нім. Мельника Романа ; за заг. ред. Бєвзенка Володимира. – Київ : Алерта, 2013. – 308 с.
39. Демократичні засади державного управління та адміністративне право : монографія / [Авер'янов В.Б., Шемшученко Ю.С., Андрійко О.Ф. та ін.] ; за заг. ред. В.Б. Авер'янова ; НАН України, Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького. – Київ : Юридична думка, 2010. – 495 с.

40. Тимошук В.П. Адміністративні акти : процедура прийняття та припинення дії : монографія / Віктор Павлович Тимошук. – Київ : Конус-Ю, 2010. – 296 с.
41. Куйбіда Р.О. Основи адміністративного судочинства та адміністративного права / Р.О. Куйбіда, В.І. Шишкін. – Київ : Старий світ, 2006. – 576 с.
42. Коломоєць Т.О. Феномен попередження як виду адміністративного стягнення : монографія / Т.О. Коломоєць, Ю.Х. Куразов. – Запоріжжя : ЗНУ, 2013. – 200 с.